

Följ med på en resa

FRÅN KUST TILL KUST

av Per Westman

2009 bestämmer sig Per Westman för att göra verklighet av sin dröm att köra genom USA med en V-åtta under huven.

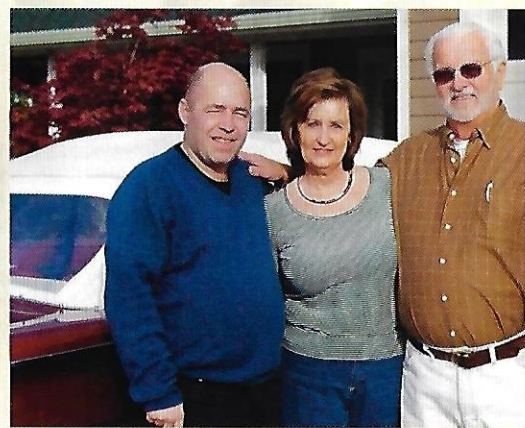
Sagt och gjort. Båten såldes för att finansiera projektet och under hösten började letandet efter en lämplig bil. Det hade hunnit bli oktober innan Per tog flyget över till San Francisco för att titta på en -57 Cadillac Eldorado Biarritz. Kravet var en bil som skulle klara en resa tvärs över kontinenten utan alltför mycket problem. Priset indikerade toppklass, likaså bilderna. Men väl där möttes han av spackel, rost, ljud i både bakaxel och låda samt massor av saker som inte fungerade. Sista kvällen före hemfärd hittade han dock en -58 Impala. Förhandlingarna fortsatte sedan hemifrån.

I februari 2010 åkte Per tillbaka till USA då blev det affär efter ett löfte om viss renovering. Månaderna gick och Per började planera för sin stora resa västerut. Tullsatser, EU-regler, konsten att försäkra en bil i USA, internationellt körkort eller inte, frågetecknen var många. Dessutom behövdes en plan för färdväg, hur lång tid tar det, hur mycket dricker bilen, vad kostar soppan, vad kostar hotell och mat, vad behöver man för utrustning? Vilka skall följa med? Efter att ha brottats med lite olika alternativ bestämde sig Per för att boka transport med Nordfrakt Ro-Ro via Amsterdam.

—Jag menar, kan jag köra bilen genom hela USA borde den ju också kunna köras av och på en båt och varför chansa på tullens välvilja i Sverige när tullsatsen är lägre i Holland? I det här läget började jag verkligen få fjärlar i magen, berättar Per. Den 13 oktober var det så dags för att, tillsammans med kompisen Erik, ta flyget till Idaho där säljaren Terry och hans fru Jeanne bor. Här följer Pers dagbok från hela resan som bjöd på såväl underbara som förskräckliga överraskningar.

16 OKT. Terry och hans fru Jeanne poserar en sista gång vid sin gamla pärla. Bilen hade genomgått en totalrenovering och var klar 2004. Nu var det Pers tur att få ta över.

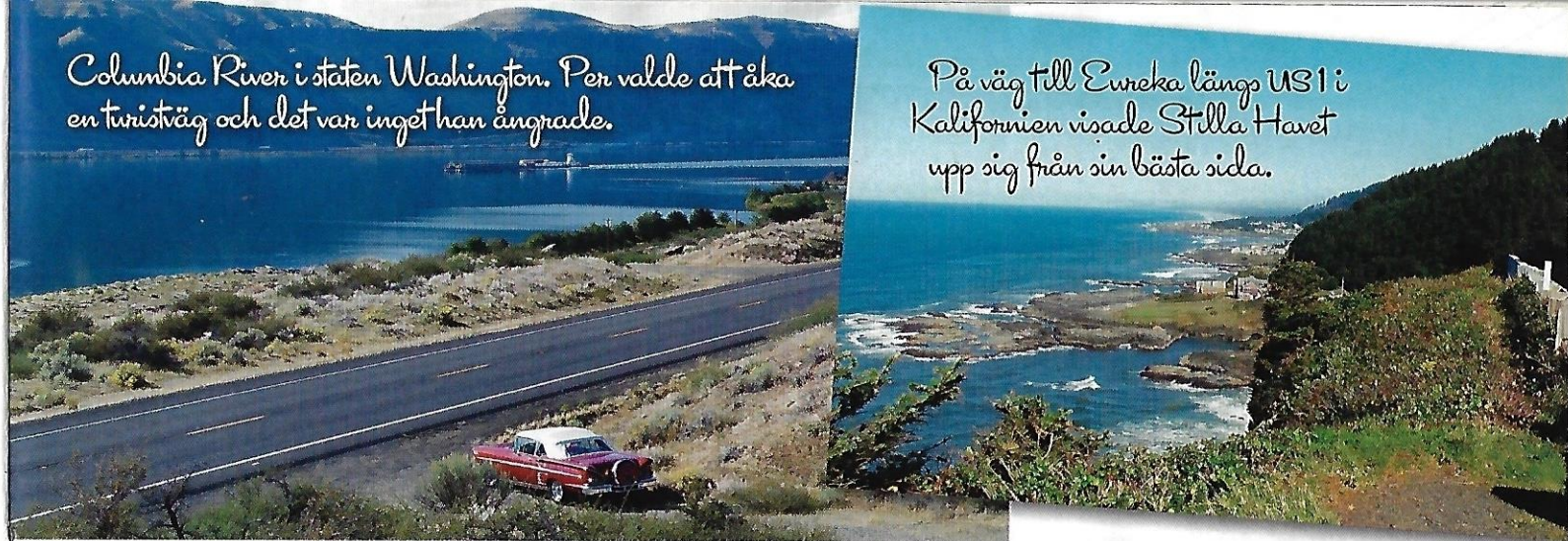
14 oktober Erik och jag tar Impalan som vi döpt till "Lucy" till Kennys Rod Shop för att göra några sista justeringar. Det känns nästan magiskt att titta in i deras shop och se alla projekt. På eftermiddagen åker vi gemensamt till Baker City där Terry och Jeanne låter oss bo i en svit på deras ställe Crown Courtyard Inn.

15 oktober Nu vidtar en massa administration med att fixa försäkring och verktyg med mera. Det känns turligt att Terry haft en egen försäkringsagentur. Det är omänskligt dyrt för en icke-amerikan att helförsäkra en bil i USA. "Liability" får det bli vilket motsvarar vår trafikförsäkring. Trots intyg från Folksam om skadefrihet så kostar en månad i USA som en helårs helförsäkring hemma. Allt är inte bättre "over there"! Nu börjar vi bli redo för slutregleringen. Papper skrivs och pengar byter ägare. Jag får med mig kvittot och en påskrivnen Title. Sedan åker vi och tittar på American Football och sedan äter vi middag. Tänk om alla bilaffärer vore lika trevliga!

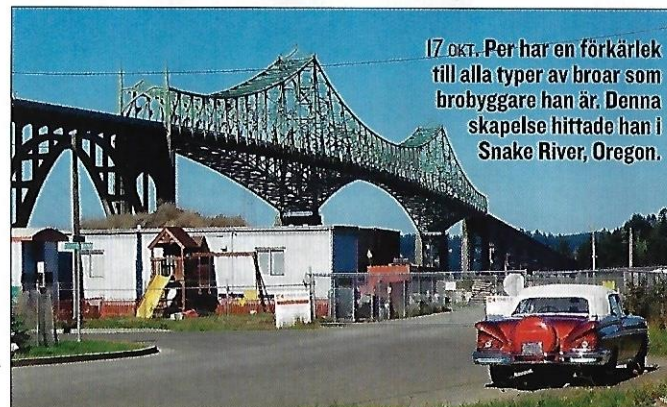
16 oktober Dags för avfärd mot Stilla Havskusten. Det känns både lite melankoliskt och samtidigt spännande. Men efter någon timmes körning är det bara kul. Vi åker genom Rockys mot Columbia River och tänker följa denna ut till Stilla Havet. Allt känns stort och det är nästan ofattbart att det verkligen händer. Bilen går som en dröm. Vart vi än kommer så är folk entusiastiska och tycker att det är kul att vi åker runt i ett stycke amerikansk kulturhistoria.

17 OKT. Per har en förkärlek till alla typer av broar som brobyggare han är. Denna skapelse hittade han i Snake River, Oregon.

Columbia River i staten Washington. Per valde att åka en turistväg och det var inget han ångrade.

På väg till Eureka längs US1 i Kalifornien visade Stilla Havet upp sig från sin bästa sida.

19 oktober En snabb tur till Summit i Sparks för att köpa headders till Mustangen hemma och sedan vidare mot San Francisco. På kartan hittar vi en vägsöder om Lake Tahoe och tycker att den verkar trevligare än motorvägen mot Sacramento. Varför inte? Det visar sig bli en mycket trevlig omväg i höjlded över Yosemite National Park. För en norrlänning ter sig plötsligt dom svenska fjällen små.

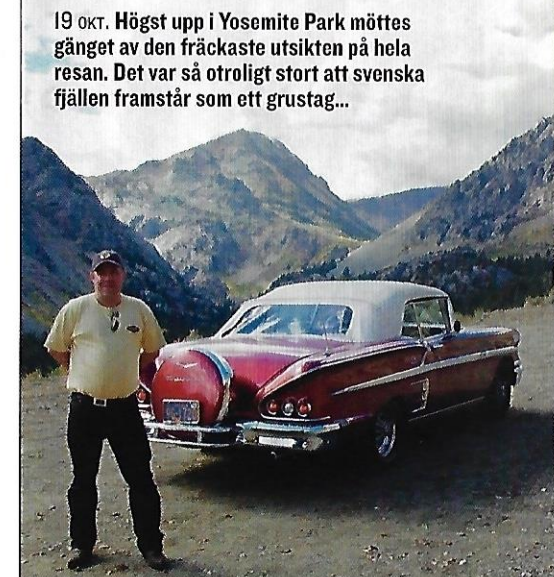
Dagen tar slut i Lincoln City, Oregon. Vi bokar hotell via internet och försöker välja ställen där bilen får stå ifred.

18 oktober Från Eureka åker vi vidare genom Redwoods och över Sierra Nevada till Reno. Naturligtvis måste vi turista lite och åker genom dom mäktiga Redwoodskogarna och förundras över dessa mäktiga träd. Det måste ha känts som himmelriket för en svensk skogshuggare att komma hit för ett par hundra år sedan. Vi kommer fram sent till Reno och tar in på Harrahs.

Utsikten går inte att beskriva med ord och foton gör den inte rättvisa. Detta är nog det mäktigaste jag sett hittills. På vägen ner börjar jag fundera på vad som "gnekar" i kurvorna och helt plötsligt känner jag att durkplåten rör sig under fötterna. Vad kan ha hänt? Karosfästena är loss. Hmm, hur illa kan det hinna bli innan jag ser en verkstad? Nå, när kvällen kommer är vi i Merced och därifrån är det inte långt till San Francisco och varför inte prova om Roy Brizio har en stund över?

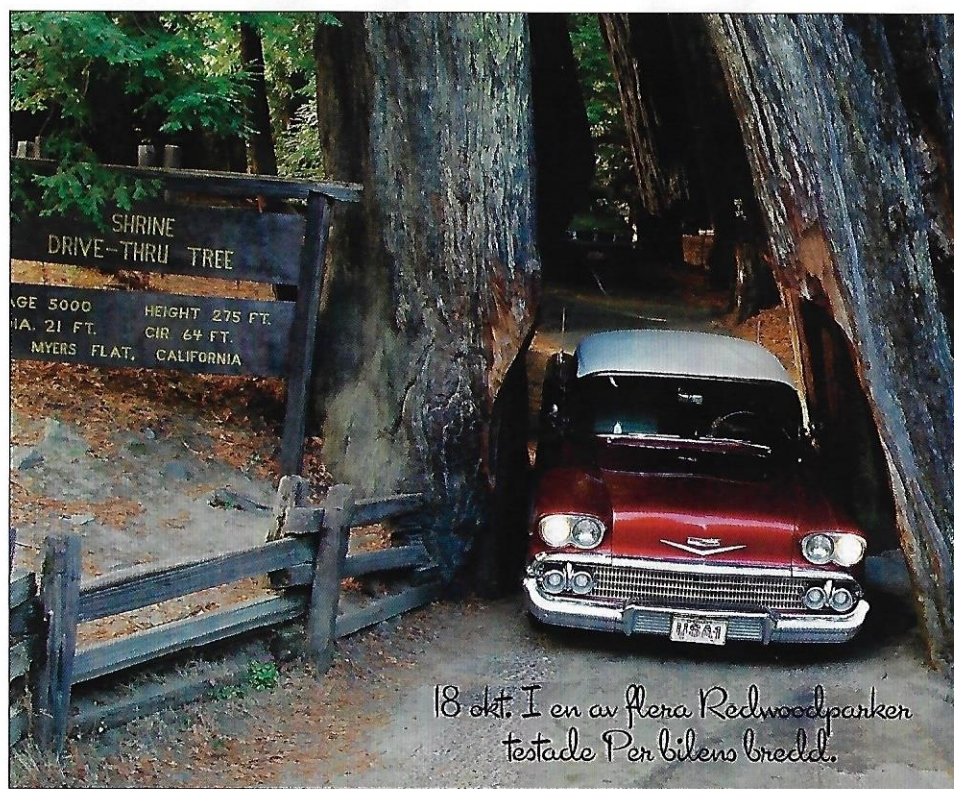

19 OKT. Mellan Sparks och Yosemite färdde Per ner cabbon och njöt lite extra av livet.

19 OKT. Högst upp i Yosemite Park möttes gänget av den fräckaste utsikten på hela resan. Det var så otroligt stort att svenska fjällen framstår som ett grustag...

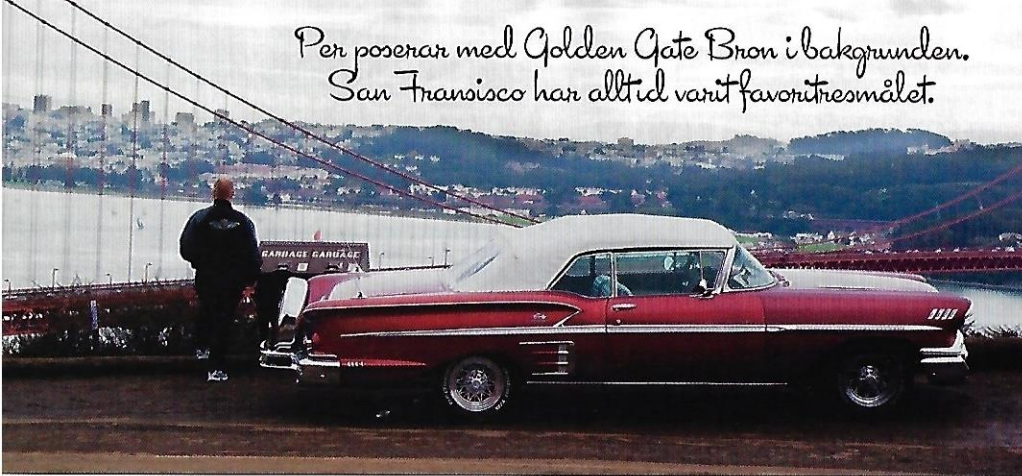
Vyerna som bjöds genom vindbrutan var makalöst vackra.

18 okt. I en av flera Redwoodparken testade Per bilens bredd.

21-24 oktober San Francisco, denna underbara stad! Vi anländer mitt på dagen och har redan bokat hotell i närheten av Fishermans Wharf så vi beger oss direkt till Roy Brizios Street Rods. En imponerande syn men tyvärr har han ingen plats ledig så istället rekommenderar han en annan verkstad, som i sin tur rekommenderar en tredje. På Excellence, som stället heter, tar man sig an mina problem med kaross och flimrande helljus. För övrigt ägnas dagar och kvällar åt turistande och besök på Gold Dust Lounge. Vi åker naturligtvis och tittar på diverse sevärdheter som Golden Gate, Sausalito, Fishermans Wharf och Pier 39. Söndagen ägnas åt "rast och vila på stället" på grund av något så ovanligt som regnstorm i San Francisco.

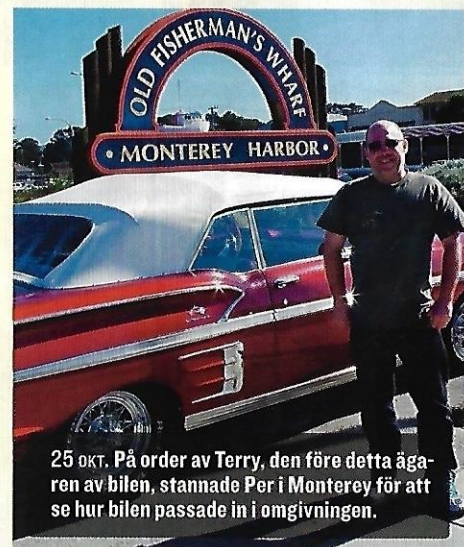
Per poserar med Golden Gate Bron i bakgrunden. San Francisco har alltid varit favoritresmålet.

25 oktober När måndagen kommer är vi redo att ta vägen mot Los Angeles och starten på Route 66. Vi väljer att följa kusten på US1 och det är fantastiskt vackert. Att beskriva med ord blir löjligt. Efter att ha åkt hela dagen längs en slingrande väg och tittat på bland annat Monterey och Steinbecks romanvärld, så hamnar vi i San Simeoni i närheten av Hearst Castle. Det verkar som om den här delen av världen till stor del ägs av berömdheter. På motellet stöter vi på ett annat gäng svenskar som åkt motorcykel "åt andra hållet" och är på väg hem.

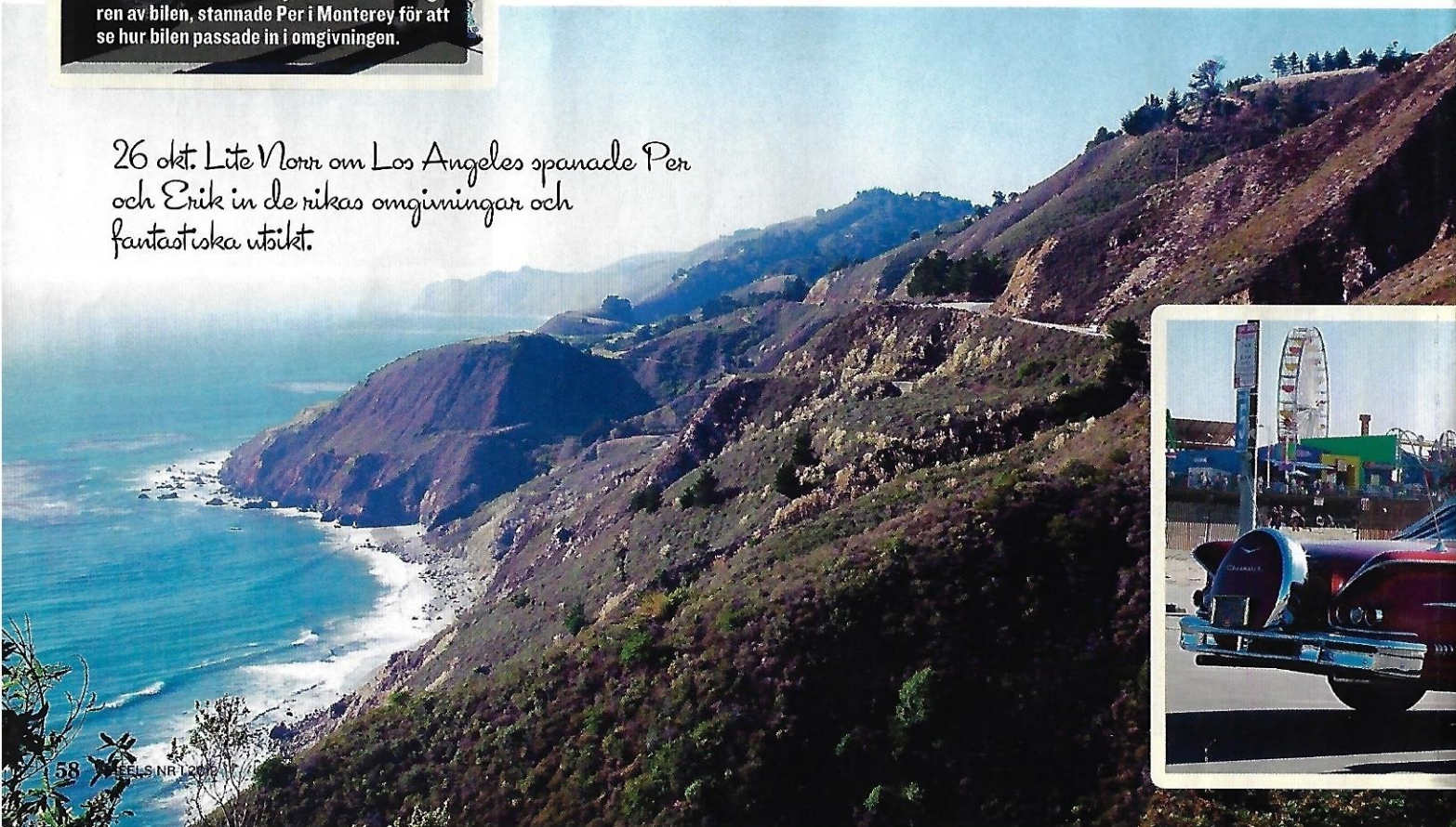
26-27 oktober På väg in i Los Angeles. Före lunch har vi parkerat vid Santa Monica Pier och väntar på en gammal bekant till Erik och dessutom jänkebilsfantast, Lennart. Han tar sig an oss med liv och lust och vi får en sightseeing som inte går av för hackor. Bilaffärer, Sunset Boulevard, alla studios, Venice Beach, Hollywood Hills. Hela onsdagen cruisar vi runt i Lucy i LA. När kvällen kommer har vi egentligen bestämt oss för att åka mot Vegas men, mitt i rusningstrafiken, mitt i en korsning, dör bilen. Märkligt nog är alla vänliga, till och med polisen. Vi blir bärgade in på en sidogata och Lennart dyker upp och hjälper oss igång med bilen. Batteriet har dött på grund av för dålig laddning. Ett tips: skaffa en Triple A försäkring för bärgning kan bli väldigt dyrt. Vi stannar över natten hos Lennart och laddar batteriet samt spänner generatorremmen.

28 oktober Mot Las Vegas – på Route 66. En bit efter vägen är det dags att tanka och av en slump öppnar jag huven för att, ja vaddå? Hur som helst så upptäcker jag att "örat" på generatormotorn gått av och det är väl bara att inse att generatormotorn sitter fast på lånat tid. Vad göra? Jag ringer Kenny i Boise för att höra om han har något tips och hör och häpna, han har en kund i Victorville som troligen kan hjälpa oss! Vi

25 OKT. På order av Terry, den före detta ägaren av bilen, stannade Per i Monterey för att se hur bilen passade in i omgivningen.

26 okt. Lite Norr om Los Angeles spanade Per och Erik in de rikas omgivningar och fantastiska utsikt.

stannar vid en mack för att vänta och medan vi står där hinner vi få flera anbud om hjälp.

Roy som han heter kommer och ringer runt en del varefter vi kommer till en elektrisk verkstad som gräver upp en generatorfront som vi byter och glatt åker vidare.

Några timmar senare åker vi in i Vegas "big-style" och checkar in på Bellagio. Lyxmiddag och en aning sightseeing. En otrolig stad!

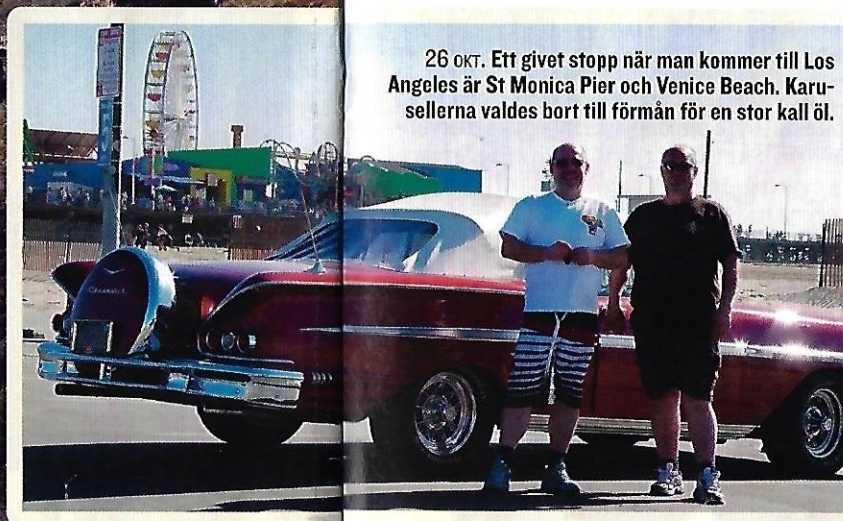

16 OKT. Har man en läcker bil så kräver det sitt boende. På lyxiga Bellagio levde Per ständsmässiga dagar.

29 oktober Ringer ner till parkeringsgaraget och ber dem köra fram bilen. Vi är på väg att leta upp en biltvätt och nu pratar vi inte om Statoils automattvätt utan en äkta handtvätt vilket kostar ca \$15.

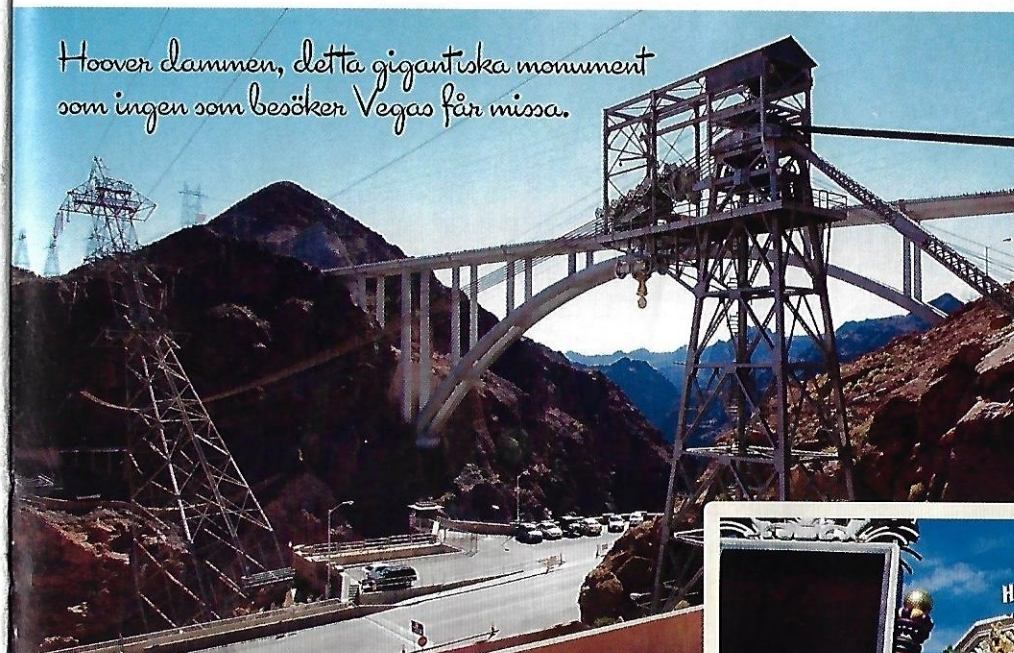
Klart att Lucy skall skina när vi glider genom Vegas och när nästa besättning skall hämtas på flygplatsen. På kvällen kommer Urban och Maria, trötta men glada

1 november För sista gången ringer jag ner och ber dem köra fram Lucy. Vi checkar ut och beger oss mot Hoover Dam och sedan vidare mot Kingman i Arizona. Nu är vi verkligen inne i ökenlandskapet. På vägen mot Kingman får vi för oss att se Grand Canyons Skywalk men vägen dit är inte ens lämplig för handvagnar så vi bryter. Framåt kvällen kommer vi fram till Kingman och kårar middag på Mr D'z Route 66 Diner. Vilket ställe! Pastellrosa och pistagegrönt med bilhistorik i kubik.

26 OKT. Ett givet stopp när man kommer till Los Angeles är St Monica Pier och Venice Beach. Karusellerna valdes bort till förmån för en stor kall öl.

Hoover dammen, detta gigantiska monument som ingen som besöker Vegas får missa.

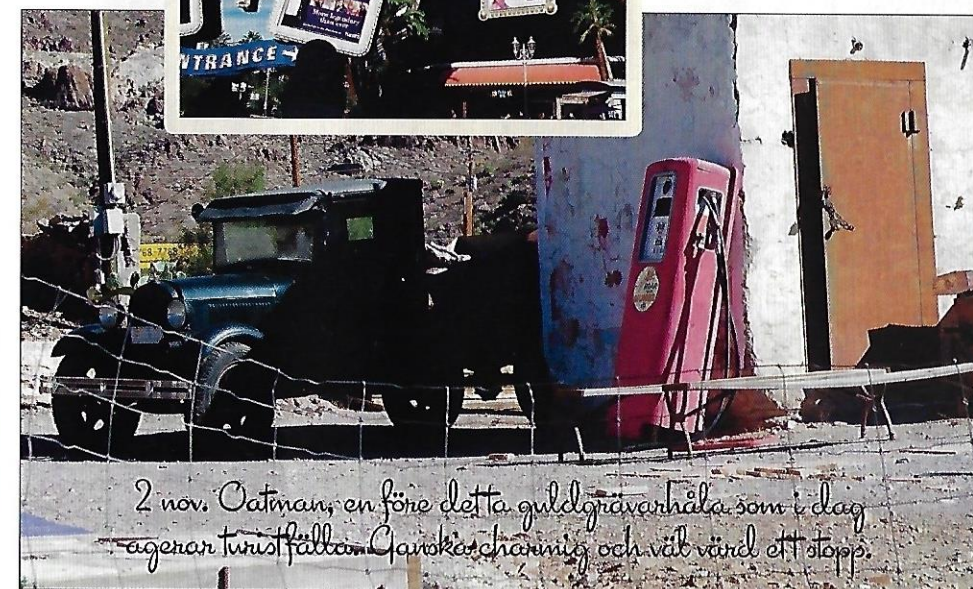

29 OKT. Neon, neon och neon. Kul att se detta inferno med lång historia.

2 november Dagen ägnas åt att åka på Route 66. Först tillbaka mot Kalifornien till ett ställe som heter Oatman – en håla som varit övergiven men återuppbyggt som turistattraktion. Något av en turistfälla men samtidigt genuint roligt att se. Sedan vänder vi tillbaka och åker utmed den klassiska vägen och tittar förundrat, i alla fall jag, på alla skyltar och sevärdheter. Jag njuter i fulla drag av att faktiskt göra det här – och i bra sällskap. Vi fikar på klassiska Roadkill Café. Natten tillbringas i Williams.

2 NOV. Roadkill Café. Gänget åt en Cherrypaj till kaffet. Smakade den överkörd tvättbjörn?

2 nov. Oatman, en före detta guldgrävarhåla som i dag agerar turistfälla. Ganska charmerig och väl värd ett stopp.

3 november Den här dagen gör vi ett nytt och mer lyckat försök att besöka Grand Canyon. Vi konstaterar att det är något som man bör ägna mer tid åt, kanske en vecka, och göra fotvandringar. Det är ofattbart stort och vackert. Det är så djupt att det är svårt att komma åt att se Coloradofloden där nere. Överallt ser man

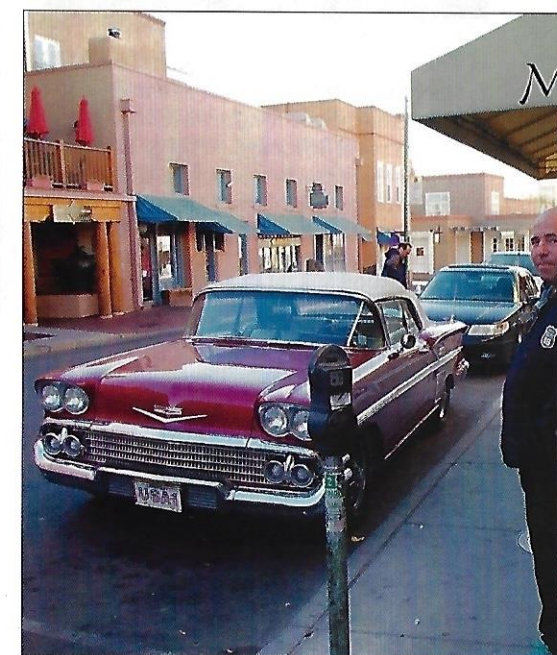
Grand Canyon

indianmarknader och turistshoppar. Vi åker vidare mot Flagstaff och därifrån till Winslow så nu har vi stått i samma hörna som Don Henley i Eagles!!

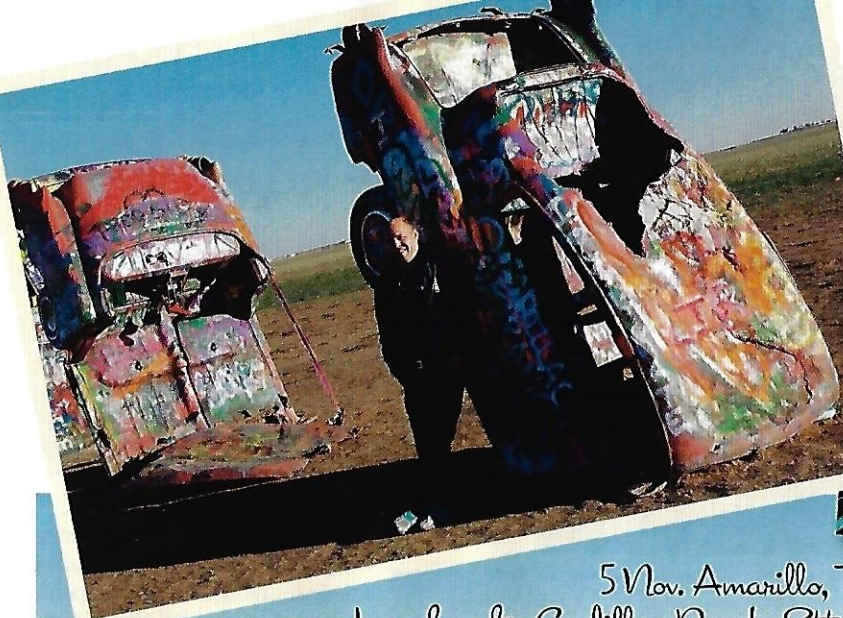
4 november Nu går resan vidare mot New Mexico och Santa Fe. Vägen dit är väl lagom intressant. Route 66 ligger under motorvägen och vi åker bland husbilar och långträdare genom öken och återigen öken. Efter att ha ätit middag på en underbar restaurang tar vi in på ett hotell som mest påminner om ett spa. Vilket käk dom har i dom här sydligare delarna av USA! Vi lyckas också komma på hur en mynttvätt-automat fungerar och det var på tiden...

6 november Vi styr kosan mot Tulsa och på vägen stannar vi i Clinton och går på Route 66 museum. Därefter gör vi ett försök att kaka på en uppfinning som heter Sonic och tydligen går ut på att beställa hamburgare utan personlig kontakt. Failure, vi tar en Subway och åker vidare. Nästa anhalt Tulsa. På vägen genom Tulsa börjar bilen kännas stötig och även om vägarna är urusla så är detta något annat. Vi hittar ett hotell, bestämmer oss för att kaka och sedan lösa problemet dagen därpå!

7 november Uppe i ottan och letar efter någon som har luft. Förmodligen har stötdämparna – moderna luftdämpare – tagit stryk, men se, med en luftslang lyfter vi bilen närmare en decimeter. Vi åker ner till Tulsa och konstaterar raskt att det är en art deco stad som inte verkar speciellt upplyftande. Vi åker vidare mot Springfield och Urban blir lycklig när han får se Bass Pro Shop. Herrejösses vad vapen, kläder, fyrhjulingar och fiskeutrustning. Vi anträder vägen

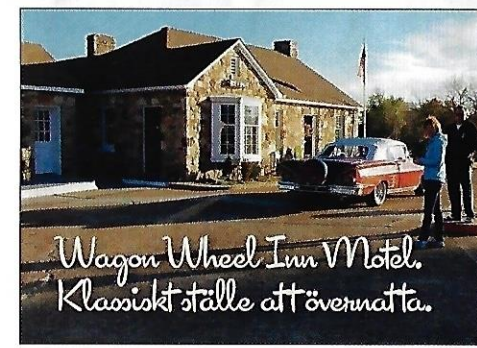
4 NOV. Santa Fe blev en riktig favorit under resan. De hade kapslat in en känsla av historia i kombination med fantastisk mexikansk mat.

5 Nov. Amarillo, Texas och Lucy framför Cadillac Ranch. Ett givet stopp för såväl den USA-bilofrälste som gemene man.

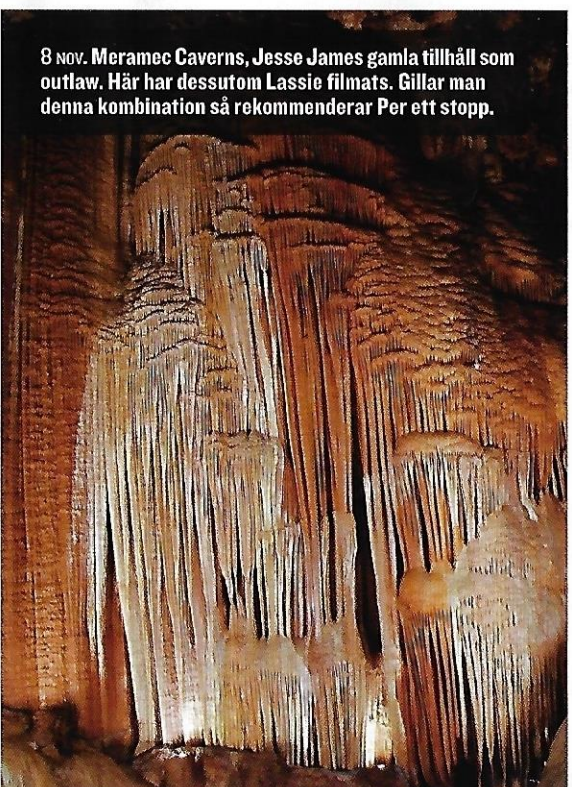
Ursprungligen var detta en plats där barn badade. Nu är det bara ett givet fotostop längs Route 66.

Wagon Wheel Inn Motel. Klassiskt ställe att övernattna.

efter ett depåstopp på Daisys och siktar på Cuba. Där hittar vi ett jättemysigt hotell som heter Wagonwheel Inn. Klassiskt route 66 hotell. Vi kårar på Missouri Hick Barbeque och är helnöjda med dagen men det börjar kännas lite pressat att hinna med allt.

8 november Vi åker in mot centrum för att kaka frukost och på vägen begår jag en dödssynd. En skolbuss stannar framför mig, jag stannar men folk bakom börjar tuta. Jag ser inga barn och bussen har inte fällt ut någon skylt så jag antar att folket bakom menar att jag bör köra om. Inget händer och vi hittar en jättetrevlig frukostrestaurang. När vi käkat har jag ett telefonmöte med jobbet och just när det tar slut ser jag en polis snurra runt inne i restaurangen. Han frågar om det är jag som äger den röda Chevan. Jo, det är det. Det är någon som ringt och sagt att jag varit nära att köra över alla barnen i Cuba. Nå, han är trevlig och jag berättar som

8 NOV. Meramec Caverns, Jesse James gamla tillhåll som outlaw. Här har dessutom Lassie filmats. Gillar man denna kombination så rekommenderar Per ett stopp.

jag ser situationen. Efter en stunds diskussioner så får vi åka vidare utan vidare eftermälen, men pulsen är hög.

Efter en stund kommer vi till Meramec Caverns, världens största kalkstensgrottor där sydstatarna hade sin kruttillverkning under inbördeskriget och där Jesse James påstås ha haft ett av sina gömställen. Efter ett par timmar bland stalagmiter och stalaktiter allt förevisat av en rolig guide åker vi vidare mot St Louis.

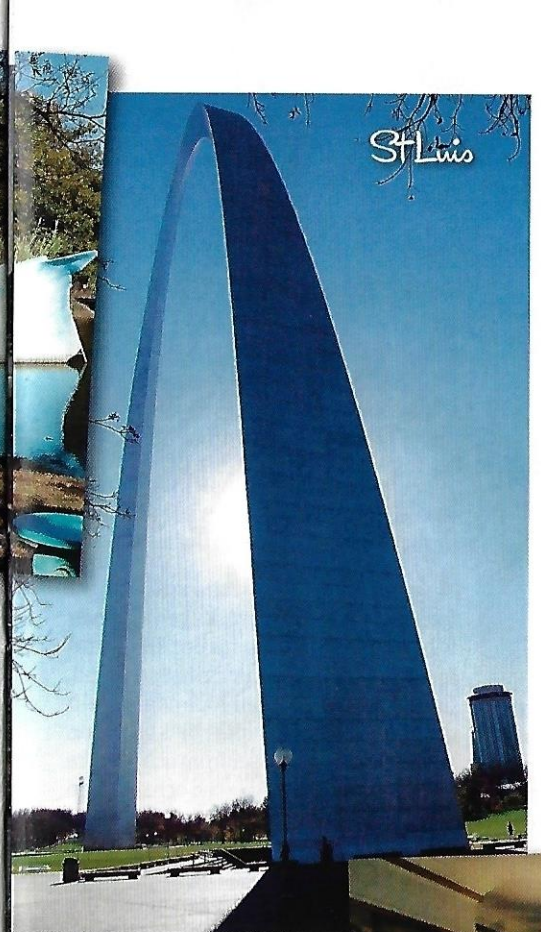
Vi fikar och turistar en stund men staden känns sisådär rolig så vi åker vidare mot Memphis. På

resan börjar det låta f-n ur något lager. Nå, vi åker vidare och hoppas på att det skall hålla ihop. Sent på kvällen när vi rullar in i Memphis låter det bedrövt. Verkstadsdags!! Jag surfar runt en stund och bestämmer mig för att stiga upp tidigt. Skit också om fyra dagar måste vi, eller i alla fall Maria, vara i Atlanta.

9 november I arla morgonstund åker jag och Urban iväg mot ett industriområde för att leta verkstad. Napp direkt på ett ställe som heter Grammers som sägs vara bästa gammelmilsmeken i Memphis. Jag förklarar problemet med lagerljudet och vårt tidsdilemma. Det kan vara pinjonglaget och det kan vara kardanaxelns stödlager. Hans säger sig kunna fixa det i tid så vi grejar en hyrbil och kommer överens om att komma tillbaka på eftermiddagen när han gjort en felsökning. Sedan åker vi till Graceland och kollar på Elvispyrlar. Vi åker också in till stan och kollar in Beale Street, Hard-Rock Café, BB-Kings Blues Club, Sun Studios och annat som kan vara värt att se. När vi kommer tillbaka till Grammers så har han inte gjort någon felsökning men vi skall komma tillbaka morgonen därpå. Vi sticker tillbaka till hotellet och ger oss sedan ut på nattodysse i Memphis. Hit åker vi gärna igen!!

10 november Arla morgon igen och jodå, han skall byta pinjonglager, återkom till kvällen. Sagt och gjort. Urban ligger och trycker på hotellet och Maria vill shoppa. Mekens fru tipsar på en bra mall i Wolfstown så vi åker dit. Några timmar senare far vi tillbaka till hotellet och checkar ut. Runt 18 är bilen klar och jag betalar en saftig nota varefter vi beger oss till hyrbilsfirman och lastar om och betalar.

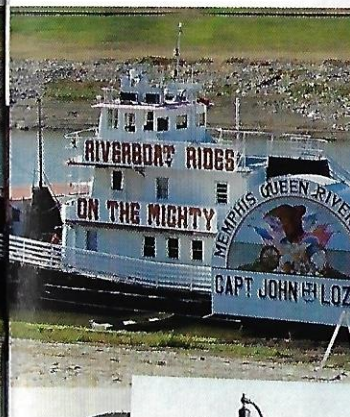
Döm om min förvåning fem miles senare när samma ljud dyker upp igen! Nå, verkstaden är stängd och vi har ingen tid kvar. Det blir till att knyta näven i fickan, svära ve och förbannelse

Elvis Presley

För den som gillar bilar har Elvis en imponerande samling.

Gissa vem vi är hemma hos nu? Graceland är ett måste.

Memphis, Tennessee. Tyvärr hade hjulångaren stängt för säsongen men bilden blev ju bra.

och hoppas att bilen håller till Atlanta. Några timmar senare är vi i Nashville och lyckas få tag på det sista hotellrummet i staden. Det är tydligen någon "awardsutdelning" i countrys huvudstad. Vi struntar i det och sover!

11 november Vi öppnar med att åka till Oprey House men det visar sig vara stängt för ombyggnad så vi vänder tillbaka mot centrum. På vägen får vi syn på General Lee – bilen alltså, den orangea Chargern! Dagen är räddad, åtminstone för mig. Sedan vandrar vi runt längs med Mississippi och i stadens centrum och tittar på byggnader och äter gott innan vi åker vidare genom Chattanooga till Atlanta. När vi kommer till Atlanta får undertecknad en chock. Jag har kört bil lite här och där i världen och i olika miljöer. Jag har trots det aldrig upplevt något liknande tempo! Sex filer i vardera riktningen och alla kör i motsvarande 140-180 km/h med filbyten och pilar ta mig f-n överallt. Det tar en stund att hitta till flygplatsen och sedan ett hotell i närheten. Området vi hamnar i vill jag inte vistas i utan beväpnade vakter som det ser ut om kvällen. Nå, vi överlever.

12 november Jag öppnar dagen med att följa Maria till flygplatsen i taxi och sedan skyndar jag mig tillbaka så att jag och Urban kan leta upp en verkstad. Det verkar uppenbart att vi behöver hitta en lyft där vi själva kan lyssna och leta upp felet. Vi frågar på en "Autoparts" och får rådet att bege oss två kvarter bort till en firma som heter Titus Exhaust and Brakes. I ett litet skjul håller en brokigskara människor till och jag får ta mod till mig för att svänga in. Efter att ha lyssnat en stund verkar det vara ett bakhjuls-lager som är på väg att ge upp. Nå, det är ju inte en lyft där vi kan köra bilen med normal belastning utan vi får ha bakänden upphissad på domkraft så jag är inte helt säker men ok, ett bakhjuls-lager byter man snabbt, fast inte hos Titus för han har ingen press. Vi får ytterligare ett tips på en annan verkstad och där byter vi lagret. Klockan är nu tre på eftermiddagen och det är fredag...

När vi provkör bilen så kommer det numera sedvanliga oljudet genast tillbaka – alltså spild tid. Vi får hjälp att komma till en annan verkstad där dom faktiskt har en lyft med rullar. Mannen, Christian Phelps, tar emot oss och vi lyfter upp bilen. Mycket riktigt, det är stödlagret på kardanaxeln som väsnas. Ets så kallat "heavy duty" lager som sitter inbyggt i ett aluminiumhus. Efter att ha förklarat vår situation går Christian med på att möta oss på sin verkstad på lördag förmiddag för han skall hålla på med sitt eget projekt men vi kan få skriva själva så skall han hjälpa oss att hitta delar.

13 november Jag beger mig till Christians verkstad och 30 minuter senare står jag med kardanaxel och lager i näven. Vi beger oss till Atlanta Drive Line som åtar sig att balansera axeln och pressa på ett vanligt standardlager i den gamla vanliga gummiupphängningen. Medan dom gör

det tar Christian med mig på en tripp till sina kompisar i deras gemensamma garage och där får jag träffa grabbarna som har alla leksaker en pojke kan begära. Vad sägs om en –67 Dodge Dart i nyskick, två –57 Cheva i bättre än nyskick och en Corvette samt några roddar och lite annat smått och gott. Det känns befriande att vara bland likar och dessutom lovar dom att hålla ögonen öppna efter ett lämpligt rodobjekt till min 351:a. Någon timme senare sitter axel och lager på plats i Lucy och inga missljud hörs längre! Vi åker vidare mot Charlotte där vi tar in för natten. I morgon skall vi få återse Atlanten!

15 november Vi turistar ordentligt och åker på en guidad tur med häst och vagn genom denna historiska stad med spår av inbördeskrigets dagar i varje gathörn. Fantastiskt roligt. Nu börjar jag känna en liten iver efter att få

14 nov. Atlanten och Myrtle Beach. På andra sidan väntar Sverige.

lämna ifrån mig bilen till hamnen i Jacksonville men först måste vi ned till Miami och lasta ur en del grejor eftersom man inte får skicka lösa grejor i bilen när den skall gå Ro-Ro.

17 november Sagt och gjort, vi bestämmer oss för att sikta på Miami och sedan lämna Lucy och ta en hyrbil dom sista dagarna. Några timmar senare, några miles öster om Jacksonville kommer den sista chocken. I 120 km/h, på en sexfilig motorväg, i mittfilen, studsar bilen till och plötsligt ser jag ett bekant hjul åka förbi. Vi kanar fram på vänster bakskärm och jag lyckas

redan shoppat, det hade räckt med en resa. Nå vi får med oss en bromsköld och åker tillbaka. Vi lämnar ifrån oss delarna och berättar att axeln kommer att komma under morgondagen.

18 november Vi beger oss till Miami för att fixa till det sista med min låda med motorn, stuvur ner headers och annat löst och vänder åter. På vägen får vi veta att bromsskölden vi fått med oss från SE Chevy Parts var felså vi tar vägen om Orlando tillbaka. Inget problem vi får med oss en ny och Danny lovar att plocka upp den andra när han har vägarna om Bunnell. Vid verkstaden

och iväg mot Miami igen. Helt slut men ganska nöjd över att allt verkar ordna sig letar vi upp ett hotell nära flygplatsen. Alligator Inn. Eh, dom hyr ut rummen per timme och tvärs över gatan ligger en klubb av särskild karaktär. Vi orkar inte leta upp något annat men jag sover med kläderna på. Skulle inte vilja köra en sådan där CSI-lampa på den sängen...

20 november Morgonstund och flygplats, säkerhetskontroller och för mycket bagage, hej och hå. Lång väntan på JFK i New York och viss oro över ekonomin men snart är vi hemma. Sovor i stort sett hela resan hem.

21 november Svensk mark under fötterna. Nu följer planering för bilreparation och inregistrering.

4 januari-15 februari Ringer för att kolla om bilen verkligen kommer 5/1. Jag måste ju boka trailer. Bilen står fortfarande i USA! Förvirringen är total. Jag har ju fått besked löpande att allt går enligt plan! Nu vidtar diskussioner. Diskussionerna svänger fram och tillbaka om vem som skall betala vad och när bilen verkligen kan hämtas men i skrivande stund står den i Göteborg och på fredag skall den hämtas oavsett vilket. Jag bygger upp en riktbädd i vårt verkstadstält och skaffar verktyg, ordnar med lacklagning och hämtning av bilen. Listan på människor jag står i skuld till börjar bli lång.

18 februari Fredag morgon och Skandiahammen. Äntligen får jag återse min bil. Inga nya skador med batteriet är

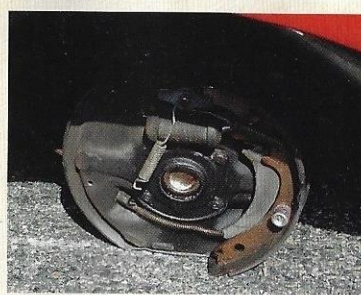
17 nov. Dagen då Lucy rasade. Med facit i hand är Per mycket glad att det inte slutade värre.

styra ut i högerfilen utan att krocka, men när bilen kommit ner i kanske 50 km/h händer något som gör att jag inte kan hålla henne rak längre. Vi gör en piruett och landar med nosen mot färdriktningen i vänsterfältet. Tacksamt nog så har alla andra insett vad som pågår så dom lämnar fritt utrymme och vi slipper att krocka. Här tog alltså bilfärden slut. Efter 1 200 mil. Efter en stund har jag fått tillbaka mitt hjul och polisen har kommit. Ut kliver en ung kille som får för sig att han skall knuffa min bil från motorvägen med sina berömda horn på kofångaren. Men tack och lov så kliver en äldre polis ut ur samma bil och säger till sin kollega: "If you push that car you gonna die and go to hell!" Pust, tack! Någon stund senare kommer en bärgningsbil och vi lyckas få upp Lucy på flaket utan att göra skadan värre. Jag konstaterar att drivaxeln gått av vid bakhjulsdraget och att den i princip varit av ett längre tag för av brottytan är det bara cirka 15 procent som är ett färskt brott. Vänster bakskärm är skrynklig, lacken är spräckt och karossen verkar ha flyttat på sig även om ramen ser rak ut. Nåja vi lever och kommer snart till en verkstad i Bunnell. Nu är goda råd dyra. Bilen måste vara körbar inom ett par dagar för den måste gå att köra ombord på båten och på lördag flyger vi hem. Verkstaden går med på att hjälpa oss men vi måste själva fixa fram delarna. Lite telefonerande och vi hittar Ecklers i Titusville samt ForSpeed i South Daytona. Vi börjar med att boka en hyrbil. På Forspeed beställer vi en ny drivaxel som flygs in från Seattle. Den skall komma med bud mitt på torsdagen. På Ecklers hittar vi bakhjulsdraget och alla bromsdelar förutom bromsskölden. På Ecklers får vi tipset att bege oss till South East Chevy Parts i Orlando som sägs kunna ha allt möjligt till gamla Chevor. När vi kommer dit visar det sig vara en skrot som specialiserat sig på Chevrolet 55-62 och dom har allt! Synd att vi

däremot kommer ett nytt bekymmer. Den nya fina drivaxeln passar inte. Fel hjulbultar och fel tjocklek på skivan. Usch.

Vi ringer genast till SE Chevy Parts och kommer överens om att träffas på morgonen i Orlando och vi tar med oss den trasiga axeln för att vara säkra på att få rätt del. Nu är energin på upphållningen.

19 november Vi beger oss till Orlando. Några timmar senare är vi tillbaka i Bunnell och en liten stund senare backar vi ner från lyften. Tack och betala och iväg mot Jacksonville! Mitt på dagen svänger vi in vid Port Storage där vi beställer en taxi, lämnar ifrån oss papper, packar ur bilen, betalar, får ett kvitto och ett schema som säger oss vilken båt Lucy skall åka med och när vi kan förväntas få se henne i Göteborg (5/1 2011). In i taxin, iväg till en hyrbilsfirma

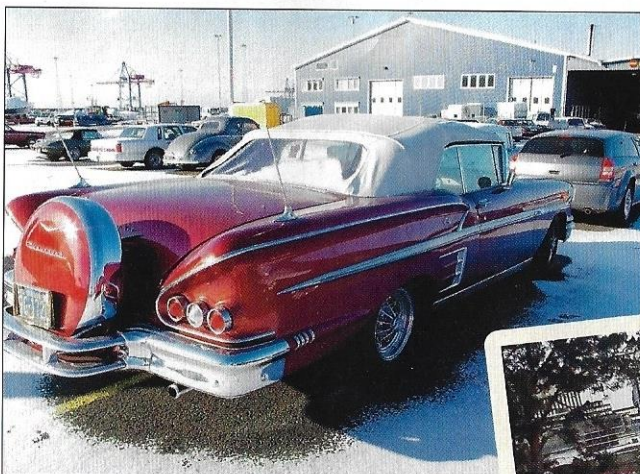

dödare än Lenin. Ok, lastning med gafflar alltså. Känns bra att återse min kära Lucy i vilket fall som helst. Vidare till Nordtrafiks kontor. Tack och lov är Thomas en ärlig man och inom loppet av minuter har vi hittat en överenskommelse vi båda kan leva med.

På vägen hem känns livet lätt igen och jag ringer runt och chockerar folk med min glada ton. Jag ringer också till Terry som jag köpte bilen av och berättar den glada nyheten. Han har funnits där som ett stöd under hela resan och jag är mycket tacksam för hans råd och sköna inställning. På något sätt är det som om han gläds över att hans bil har möjliggjort hela detta äventyr.

Här måste berättelsen sluta för den här gången men kanske kommer det en fortsättning. Det har börjat rumla runt i huvudet igen och nu funderas det över en tur till Sydeuropa.

21 FEBRUARI. På väg mot riktbädden i Oskarshamn där Per jobbade.

18 FEB. Skandiahammen i Göteborg. Lucy känner svensk snö under sulorna.

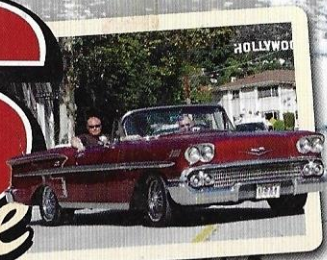
DRAG PÅ HOT ROD REUNION & MALMÖ RACEWAY

Nr 1 2012

PRIS | 69:90 DKR
74:90 85:00 NOK
SEK | 8:90 €

Wheels

Magazine

32 KALENDER
SIDIG
PÅ KÖPET

DRÖMRESAN

USA

FRÅN KUST
TILL KUST

JÖRGENS
COMEBACK
SOM OMSLAGSPOJKE

-36 FORD ROADSTER

**RÖSTA PÅ
ÅRETS ROD**

**MUSKEL-
BRÖDER MED
-67 CORONET &
-70 CUDA**

Magisk Mopar
-60 Imperial

DEL **6**
**MOTOR
MEKAR
SKOLAN**

KAMAXELN

TIDSAM
0144-01

